

Vážený pán Hurban,

v Rakovej 10.3. 2017

blíži sa 19. marec a s ním Vaše narodeniny. Srdečne Vám blahoželám. Asi sa čudujete, kto Vám to píše. Nuž, dovoľte mi, aby som sa Vám predstavila.

Volám sa Vanda a mám 14 rokov. O svete síce ešte veľa neviem, ale snažím sa ho spoznať a pochopiť. Mám úžasných rodičov, ktorí mi ho na mojej ceste pomáhajú spoznávať, pochopiť a neviem si ani len predstaviť, aký bol Váš život bez najdrahších a najdôležitejších ľudí, rodičov. Ako ste to všetko zvládli? Tá doba asi nebola najľahšia. Mám pocit, že my, teenageri, sa rýchlo vzdávame svojich cieľov, lebo to ešte nepovažujeme za dôležité. Ja takou nechcem byť. Niečo sa vo mne prebudilo, keď som sa dozvedela o Vašej študentskej skupine. Myslím na pána Štúra. Keď vidím na obraze jeho vážnu tvár, uvedomujem si, že ho muselo prenasledovať veľa vecí, myšlienok a zrejme veľmi veľa sklamaní. Na druhej strane chápem, že Vás zaujal. Dokázal vo Vás zapáliť oheň. Do svojej práce ste vložili seba samého a vôbec Vás netrápili prezývky typu „divný Hurban“. A práve svojou neutíchajúcou energiou, silou ste sa stali hnacím motorom tej doby. Je smutné, že naša mladá generácia v dnešnom svete nemá vlastné ciele a túžby, že nechceme zmeniť dejiny, ako sa to podarilo Vám. Akoby sme sa zasekli na vlastných cestách. Keď sa povie Vaše meno, tak viac ako polovica mojich rovesníkov nebude vedieť kto ste boli, čo ste dokázali, a to je chyba. Práve takéto osobnosti by si ľudia mali pamätať a považovať ich za inšpiráciu.

Dívam sa okolo seba - ľudia sú veľmi uponáhľaní, boja sa vyčnievať z davu, boja sa prejaviť názory, boja sa ísť za svojimi cieľmi. Možno si hovoríte: „Prečo by sa mali báť?“ Mám pocit, že sa boja odmietnutia, neúspechu, zlyhania, jednoducho sa boja ísť za svojimi snami, strácajú nádej, strácajú sa sami v sebe, blúdia vo svojich myšlienkach. Preberajú názory ostatných, chcú zapadnúť do spoločnosti. Pýtam sa sama seba, či je to takto správne, či nás nebudú volať stratená generácia... Keď sa talenty mnohých ľudí skrývajú za obrazovkami telefónov, keď ľudia majú nasadené masky, keď nevnímajú svoje životy... Kedy pochopia, že od mladej generácie závisí budúcnosť? Kedy sa pozrú čo bolo, čo bude? Kedy sa nechajú viesť osobnosťou akou ste Vy? Kedy nastane ten okamih ako u Vás...Kedy príde k nám Štúr a prebudí v nás tú vytrvalosť a silu presadiť sa? Vaša vôľa rúcala prekážky ako domček z kariet a chápem, že to nebolo jednoduché. A čo so mnou? Aká som? Prijali by ste ma do svojej skupiny? Patrím medzi tých ľudí s prázdny vnútro? To oni mi ukazujú kým nechcem byť, nechcem mrhať časom, životom a hlavne budúcnosťou. Ľudia by sa mali vzdelávať, učiť, robiť správne veci. Ak sa tak nestane, tak zo Zeme sa stane len bezvýznamná guľa plávajúca vesmírom, s ľuďmi bez využitia, s ľuďmi bez túžby, jednoducho len s bytosťami, ktoré surfujú po vlne bez vody, ktoré žijú prázdny život. To sa nemôže stať! Musíme naskočiť na tú správnu vlnu. Mať svoj vzor, ideál, a hlavne cieľ. Tak ako Vy, pán Hurban. Vy ste pre mňa tým motorom, mojou vlnou.

Ďakujem Vám za to, čo ste pre našu budúcnosť urobili Vy. Zanechali ste hlbokú stopu na tomto svete, je to stopa vôle a vytrvalosti.

So srdečným pozdravom sa lúči

Vanda Vyšlanová